

omfatter asylansøgere, hvis ansøgning om asyl er taget under behandling her i landet. Det er en forudsætning for, at der kan ydes hjælp, at ansøgeren opholder sig her i landet. Det er endvidere en forudsætning, at den pågældende har modtaget endeligt afslag på sin ansøgning om asyl og ikke har opholdstilladelse på andet grundlag, eller at den pågældende frafalder eventuelle verserende ansøgninger om opholdstilladelse her i landet.

Bestemmelsen omfatter ikke personer, der er statsborgere i de nordiske lande eller i EU- eller EØS-landene.

Stk. 3 indeholder bestemmelserne om de former for hjælp, der kan ydes efter bestemmelsen.

Der kan ydes hjælp til billet til fly, tog m.v. (nr. 1). Der kan betales for rejsen til det sted i de pågældende tredjeland, hvor bosættelsen skal ske.

Der kan endvidere ydes hjælp til nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele (nr. 2). Transporten bør fortrinsvis foregå som overfladetransport.

Der kan desuden ydes et beløb på højst 5.000 kr. pr. familie til transport af nødvendigt erhvervsudstyr (nr. 3). Beløbet foreslås reguleret én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Endelig kan der efter forslaget ydes hjælp til andre udgifter, der er forbundet med rejsen (nr. 4). Det kan f.eks. være udgifter i forbindelse med udstedelse af rejsedokumenter, transitvisa og nødvendige helbredsundersøgelser og vaccinationer samt fortæring under rejsen. Der vil endvidere efter denne bestemmelse kunne betales for f.eks. helbredsundersøgelser eller udgifter til tolkning, som er afholdt i forbindelse med behandlingen af ansøgningen om opholdstilladelse i det pågældende tredjeland.

Udbetaling af hjælp vil efter forslaget kun kunne ske, såfremt vedkommende udlænding ikke selv har midler hertil. Ved afgørelsen heraf må der lægges vægt på, om udlændingen efter direktoratets oplysninger er formuende. Har udlændingen i forbindelse med indrejsen udfyldt en erklæring om sine indtægts- og formueforhold, kan denne lægges til grund.

Udbetaling af hjælp kan kun ske, når indrejse- og opholdstilladelsen i tredjelandet er opnået.

Udbetaling af hjælpen vil ifølge forslaget § 1, nr. 25, vedrørende udlændingelovens § 48, stk. 1, blive henlagt til Rigspolitichefen, hvis afgørelser vil kunne indbringes for Indenrigsministeriet. Indbringelse af Rigspolitichefens afgørelser for Indenrigsministeriet vil ikke blive tillagt opsættende virkning.

Til nr. 25

Bestemmelsen i § 46, stk. 2, foreslås ændret, således at Direktoratet for Udlændinges afgørelser i henhold til § 33 ikke kan påklages til indenrigsministeren.

Efter § 33 træffer Direktoratet for Udlændinge afgørelse om fastsættelse af en udrejsefrist i forbindelse med afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter § 24, nr. 5, eller efter § 25, jf. § 33, stk. 1 og 2. Direktoratet for Udlændinge træffer endvidere afgørelse om, hvorvidt der skal meddeles opsættende virkning, navnlig i forbindelse med en anmodning om genoptagelse eller en indbringelse af en af direktoratet truffet afgørelse for Folketingets Ombudsmand (§ 33, stk. 4-7).

Forslaget er begrundet i, at direktoratets afgørelser om udrejsefristens længde og om meddelelse af opsættende virkning er rent processuelle afgørelser, hvis virkning efter sagens natur indtræder, hvad enten der er klaget til indenrigsministeren eller ej. Forslaget har til hensigt at koncentrere Indenrigsministeriets ressourcer på behandlingen af klager over de materielle afgørelser om afslag på opholdstilladelse, som Direktoratet for Udlændinge træffer.

Til nr. 26

Forslaget har til formål at præcisere, at afgørelser i henhold til udlændingelovens § 40, stk. 3-5, vedrørende optagelse af fingeraftryk og personfoto, indenretsligt forhør og beslutning om at tage dokumenter og genstande i bevaring træffes af politiet og ikke af Direktoratet for Udlændinge, jf. den almindelige kompetenceregel i § 46, stk. 1.

Det foreslås endvidere, at afgørelser om udbetaling af hjælp efter § 43 a, jf. forslaget § 1, nr. 24, træffes af Rigspolitichefen med klageadgang til indenrigsministeren.

Det foreslås endelig indføjet i bestemmelsen, at afgørelse om frihedsberøvelse af en udlænding efter § 36 kun kan påklages til indenrigsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene.

Efter de gældende bestemmelser i udlændingeloven består der en dobbelt mulighed for at indbringe afgørelser, som er truffet af politiet efter § 36, for en anden myndighed.

Der er således for visse afgørelser mulighed for at indbringe spørgsmål herom for domstolene efter § 37, ligesom det følger af § 48, stk. 1, 1. pkt., at afgørelserne kan indbringes for indenrigsministeren.

Forslaget indebærer, at det alene vil være muligt at klage til indenrigsministeren i tilfælde, hvor det ikke er muligt at indbringe spørgsmålet for domstolene i medfør af § 37.